ע"א 43959-05-16 עדן לבונה - בנין השקעות ויזום (2000) בע"מ נ' בגליקוב ואח'
ע"א 20829-06-16 בגליקוב נ' נס דן בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המערערת 1 בע"א 43959-05-16 **המשיבים 1 ו-2 בע"א 20829-06-16**	**1. עדן לבונה - בנין השקעות ויזום (2000) בע"מ** **2. נס-דן 1996 בע"מ** **המערערת 1: ע"י ב"כ עוה"ד ש' אריאלי**

נגד

המשיבים בע"א 43959-05-16 **המערערים בע"א 20829-06-16**	**1. דינה בגליקוב** **2. ולדימיר בגליקוב** **ע"י ב"כ עוה"ד ט' רבינוביץ'**

פסק דין

מהות הערעור ונתוני רקע

1. בפניי שני ערעורים, שהדיון בהם אוחד, אשר הוגשו ביחס לפסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט א' גולדקורן) מיום 3.5.16 בת"א 16969-11-13.

2. כתב התביעה שהונח בפני בית משפט קמא עניינו ליקויי בניה שהתגלו בדירת המשיבים, אותה רכשו מאת המערערת 2 ביום 5.9.12. התביעה הוגשה בעילות חוזיות ונזיקיות בגין ליקויי בנייה שעלות תיקונם נאמדה על ידי המומחה מטעם המשיבים בסך 112,287 ₪. המערערת 1 (להלן: "המערערת") הכחישה קיומם של אותם ליקויים, ובנוסף טענה כי במישור היחסים בינה לבין המשיבים לא קמה כלפיהם מחויבות חוזית ואין היא בגדר "מוכר" כמשמעות הדבר בחוק המכר (דירות) התשל"ג-1973 (להלן: "חוק המכר").

3. בית משפט קמא מינה את המהנדס נתן גרשוני כמומחה מטעמו על מנת שיחווה דעתו על אודות ליקויי הבנייה בדירת המשיבים (להלן: "המומחה").

בחוות דעתו מיום 15.7.14 קבע המומחה כי עלות תיקון הליקויים, לרבות פיקוח הנדסי ומע"מ, מסתכמת בסך 44,911 ₪.

4. בטרם אתייחס לפסק הדין שניתן כנגד המערערת, אציין כי ביום 25.1.16 ניתן פסק דין כנגד המערערת 2, לאחר שזו לא התייצבה לישיבת ההוכחות על אף שזומנה כדין. בפסק הדין הנ"ל נקבע כי במידה והמשיבים יוכיחו את תביעתם, כולה או חלקה, ביחס למערערת, אזי יחול החיוב בו תחויב המערערת אף על המערערת 2 וחיוביהן של השתיים יהיו יחד ולחוד.

<u>פסק דינו של בת משפט קמא</u>

5. בפסק הדין, העומד לערעור בפניי, התייחס בית משפט קמא לתחולת חוק המכר על יחסי הצדדים. לעניין זה הפנה להסכם הקומבינציה שנחתם בין המערערות, לפיו התחייבה המערערת כלפי המערערת 2 לבנות בניין על המקרקעין שבבעלותה ובו יחידות דיור אשר הזכויות בהן תהיינה שייכות לשתיהן, באופן שחלקה של המערערת 2 יעמוד על שיעור 30% ואילו חלקה של המערערת יהא 70%. באותו הסכם נקבע כי אחריות המערערת תמשיך ותחול לגבי דירות המערערת 2 גם אם זו תמכור את הזכויות לצדדים שלישיים. הוסכם עוד כי כל צד שלישי, כאמור, ייחשב כצד להסכם והמערערת תחוב כלפיו בחובת תיקונים, בדק ואחריות, כפי חובתה כלפי המערערת 2. בית משפט קמא קבע כי מחויבות זו של המערערת הקנתה לצדדים שלישיים, לרבות המשיבים, את הזכות לדרוש את קיום התחייבויותיה, מכוח הוראות סעיף 34 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן: "חוק החוזים"). עוד הוסיף בית משפט קמא בהקשר זה כי ההסכמה המפורטת לעיל, כפי שנקבעה בהסכם הקומבינציה בין המערערות, מהווה תנייה מפורשת של המחאת זכות, לרבות כל זכות תביעה על פי הסכם הקומבינציה וחוק המכר. נאמר כי אף בהעדר תנייה

מפורשת, ההנחה היא שהרוכש המקורי ימחה את זכויות המכר לקונה המשנה ובכל מקרה, לאותו קונה קמה עילת תביעה נזיקית כלפי המוכר.

6. בהתייחס לזכות המערערת לבצע את התיקונים בעצמה, בהתאם להוראות סעיף 4ב לחוק המכר, קבע בית משפט קמא כי במכתבו של ב"כ המערערת מיום 2.5.13 (סומן ת/6 בתיק קמא) נדחתה הדרישה לביצוע התיקונים. בכך איבדה המערערת את הזכות המוקנית לה לבצע את התיקונים בעצמה.

7. בהמשך נפנה בית משפט קמא לבחון את הליקויים ואת העלות הכרוכה בתיקונם, תוך התייחסות לקביעות המומחה מטעמו, קביעות המומחה מטעם המשיבים וטענות הצדדים. איני רואה לפרט את הקביעות ביחס לכלל הליקויים ואתייחס רק לאותם ליקויים לגביהם טענו הצדדים בערעור המונח בפניי.

8. בסופו של דבר, חייב בית משפט קמא את המערערת לשלם למשיבים את עלות התיקונים בסך 48,520 ₪, לרבות פיקוח הנדסי ומע"מ וכן פיצוי בסך 10,000 ₪ בגין נזק לא ממוני. בנוסף, חייב בית משפט קמא את המערערת לשלם למשיבים מחצית האגרה כשהיא משוערכת למועד הגשת התביעה, הוצאות המשיבים בגובה שכר הטרחה ששילמו למומחה מטעמם ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של 7,000 ₪.

<u>תמצית טענות הצדדים</u>

9. בערעור שהגישה, טענה המערערת כי הודיעה למשיבים, יותר מפעם אחת, על נכונותה לבצע את התיקונים הנדרשים אך המשיבים סירבו להתיר לה לעשות כן מתוך כוונה לקבל פיצוי כספי. לפיכך, לא היה מקום לשלול הימנה את הזכות לבצע אותם תיקונים בעצמה.

עוד נטען כי המשיבים ציינו בתביעתם כי בינם לבין המערערת נכרת הסכם וכי זו הפרה אותו שעה שבנתה את הדירה תוך ליקויים וגרימת נזק. דא עקא,

שהמשיבים לא הגישו תצהיר מטעמם ואף לא הגישו את הסכם הרכישה העומד בבסיס תביעתם. לטענת המערערת, הואיל והתביעה התבססה על הסכם רכישה שלא הוצג בפני בית המשפט, מן הדין היה לדחות את התביעה. עוד טענה המערערת כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי עצם החלת אחריות המוכר על פי חוק המכר, מכוח ההסכם שנכרת בין המערערות לבין עצמן, על המשיבים, משמעה הקניית זכות תביעה למשיבים לאכיפת ההתחייבות או לפיצויים. נאמר כי הוראות סעיף 34 לחוק החוזים שוללות את זכות התביעה אם אין משתמעת מההסכם הקניית זכות זו.

מעבר לכך, טענה המערערת כי מאחר ועילת התביעה אינה נזיקית, צריכים היו המשיבים להוכיח כי הבנייה נעשתה תוך חריגה מהמקובל ואין די בהוכחת אי התאמת פרט כזה או אחר לתקני הבנייה.

10. בערעור שהגישו המשיבים נטען כי שגה בית משפט קמא שעה שלא חייב את המערערת לשלם למשיבים את הוצאות מומחה בית המשפט עבור חוות דעתו, עבור תשובותיו לשאלות ההבהרה ועבור עדותו בבית המשפט. במצב דברים בו קיבל בית משפט חלק ניכר מטענות המשיבים המתייחסות לליקויים שהתגלו בדירתם, שומה היה עליו להורות על החזר הוצאות מומחה בית המשפט.

בהתייחס לקביעות המומחה מטעם בית המשפט, טענו המשיבים כי שגה בית משפט קמא כאשר ציין כי המומחה קבע בחוות דעתו שדלת חדר שירותי האורחים במצב תקין. נאמר כי המומחה לא קבע זאת אלא קבע כי אין חובה לבצע כל פעולת תיקון ביחס לדלת זו. מדובר בדלת שהיצרן העיד עליה כי היא לא מתאימה לחדר רטוב ומשמעות הדבר שהמשיבים קיבלו מוצר פגום. עוד הלינו המשיבים על קביעתו של בית משפט קמא, לפיה אין צורך לבצע תיקון בחדר שירותי האורחים למרות שבהיקף החדר אין תפר הפרדה גמיש כנדרש בתקן. בנוסף נאמר כי טעה בית משפט קמא בקביעותיו בכל הנוגע לאי התאמה להוראות מתקני תברואה. נטען כי חדר השירותים הכללי צפוף, הכיור גוזל משטח הגישה הנדרש מול האסלה ומרחקו מהקיר שמולו קטן מהמינימום

הדרוש. בעניין שקע החשמל בארון שמתחת לכיור, טענו המשיבים כי שגה בית משפט כאשר העדיף את חוות דעתו של המומחה מטעמו שכן מדובר בשקע חשמלי המיועד למייבש כלים אולם מיקומו תחת הכיור אינו מאפשר את השימוש בו. המשיבים הלינו גם על קביעת בית משפט קמא ביחס למעקה המרפסת אשר על פי תשובת המומחה מטעם בית המשפט בחקירתו, אינו עונה על דרישות התקן. גם לגבי אוורור האמבטיה, אליו התייחס המומחה בחקירתו בפני בית המשפט ואישר כי אינו תואם את תכנית המכר, נטען כי שגה בית משפט קמא משלא הוסיף את עלות התקנת הוונטה לצורך תיקון הליקוי. לטענת המשיבים, שגה בית משפט קמא בכך שקבע כי דלת יכולה שלא להיפתח כדי 90 מעלות, וכי אין בכך ליקוי היות ומדובר באילוץ תכנוני ואדריכלי. נטען כי באופן עקרוני, דלת בדירת מגורים צריכה להיפתח בזווית של 90 מעלות אחרת מהווה הדבר פגם בביצוע וליקוי חזותי.

<u>דיון והכרעה בערעור המערערת (ע"א 43959-05-16)</u>

11. אני דוחה טענת המערערת לפיה לא קמה למשיבים עילת תביעה כנגדה מכח חוק המכר. בהסכם הקומבינציה מיום 1.12.09 שנכרת בין המערערות (סומן על ידי בית משפט קמא ת/3) נקבע בסעיף 10.6 כי:

> "למען הסר ספק, אחריות היזם בהתאם לאמור לעיל תמשיך ותחול לגבי דירות הבעלים גם אם הבעלים ימכרו ו/או יעבירו את הזכויות בדירות הבעלים או חלק מהן לצד שלישי ומוסכם כי כל צד שלישי כאמור ייראה כצד להסכם זה והיזם יחוב כלפי אותו צד שלישי בחובת תיקונים בדק ואחריות כפי חובתו כלפי הבעלים".

בהתאם להתחייבותה החוזית, התחייבה המערערת לחוב כלפי רוכש דירה משני בכל אותן חובות שהיא חבה כלפי הקונה העיקרי, בעניינו המערערת 2. סעיף 34 לחוק החוזים קובע כי "חיוב שהתחייב אדם בחוזה לטובת מי שאינו צד

לחוזה (להלן: 'המוטב') מקנה למוטב את הזכות לדרוש את קיום החיוב, אם משתמעת מהחוזה כוונה להקנות לו זכות זו". מכאן שלמשיבים קמה הזכות לדרוש את קיום החיוב בו התחייבה המערערת, בהתאם לסעיף 10.6 להסכם הקומבינציה הנ"ל. לא מצאתי כל יסוד לטענה כי לא משתמעת מן ההסכם כוונה כזו. ראוי להוסיף כי אף המחוקק ראה להרחיב את אחריותו של המוכר, על פי חוק המכר, גם ביחס לרוכש המשני. בתיקון מס' 5 לחוק המכר משנת 2011, הורחבה חבותו של המוכר מכח סעיף 4 גם כלפי קונה המשנה שהוגדר בסעיף ההגדרות כמי שרכש דירה מקונה וכן חליפיו וחליפי הקונה. נכון שתיקון זה אינו חל בענייננו, שכן הסכם הקומבינציה נחתם בשנת 2009, לפני תיקון החוק. יחד עם זאת, יש בתיקון כדי ללמד על מגמת המחוקק להרחיב את האחריות, כאמור, של המוכר ולהחילה גם כלפי רוכש המשנה. בכל מקרה, בענייננו, נוכח הוראות סעיף 10.6 להסכם הקומבינציה וסעיף 34 לחוק החוזים, ברי כי למשיבים זכות תביעה כלפי המערערת גם מכח חוק המכר.

12. אין בידי לקבל גם את טענת המערערת לפיה לא ניתנה לה הזדמנות ראויה לבצע את התיקונים בעצמה. טענה זו מתבססת על סעיף 4ב' (א) לחוק המכר המורה כי מקום שהתגלתה אי התאמה או אי התאמה יסודית הניתנות לתיקון, על הקונה או קונה המשנה לתת למוכר הזדמנות נאותה לתקנה ועל המוכר לתקנה תוך זמן סביר. ככלל, "התשובה לשאלה האם יש לאפשר למוכר לתקן בעצמו את הליקויים שנתגלו בדירה, או שמא יש לחייבו בפיצויים תלויה בנסיבותיו של כל מקרה. ההחלטה בעניין זה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט." (ע"א 5602/03 **סגל נ' שיכון ופיתוח לישראל בע"מ** (28.2.2005)). בפסיקה עקבית של בית המשפט, מזה שנים רבות, נקבע כי מוכר מאבד את זכותו לבצע את תיקוני אי ההתאמה בעצמו, על פי סעיף 4ב' לחוק המכר, מקום שלא הודה בליקויים ולא גילה מוכנות לתקנם. כך למשל נקבע בע"א 472/95 **זלוצ'ין נ' דיור לעולה בע"מ**, פ"ד נ(2), 858 כי:

> "אמנם, במקרה מתאים, יש לתת למוכר אפשרות לתקן את הניתן לתיקון, הן על פי המדיניות המשפטית הרצויה

> ובוודאי כאשר הדבר מתחייב מכח הדין. אך במה דברים אמורים, כאשר המוכר מודה בליקויים וכאשר נכונותו לתקן היא רצינית... זאת ועוד, הזכות לתקן נתונה למוכר המודה בליקוי ומוכן לתקנו. ספק רב אם זכות זו עומדת למוכר המכחיש את עצם הליקויים או המזלזל בהם מראש".

בע"א 656/99 **בר שירה נ' מעונות ובניין בע"מ,** פ"ד נז(5), 1 הוסיף בית המשפט וקבע כי אם ניתנה למוכר הזדמנות נאותה לתיקון אי ההתאמה לפני הגשת התביעה והוא לא נאות לבצע את התיקון, אין לדרוש מתן הזדמנות נוספת במסגרת ההליך השיפוטי.

בעניינו, פנתה ב"כ המשיבים אל המערערת חודשים אחדים עובר להגשת התביעה וביקשה התייחסותה לליקויים שפורטו בחוות דעתו של המומחה מטעמה. בתשובת המערערת מיום 21.4.13 נאמר כי זו מבקשת לתאם מועד לתיקון הליקויים. ב"כ המשיבים ביקשה את המערערת לאשר כי היא מקבלת על עצמה תיקון הליקויים כפי שפורטו בחוות דעת המומחה מטעם המשיבים. בכל מקרה, נתבקשה המערערת לפרט מהם הליקויים אותם היא מתכוונת לתקן ומה המועדים ולוחות הזמנים לביצוע התיקונים. למרבה ההפתעה, לא זו בלבד שהמערערת לא התייחסה לדרישה לגיטימית זו של המשיבים, אלא שביום 2.5.13 שיגר בא כוחה מכתב אל ב"כ המשיבים לפיו המערערת לא היתה צד לעסקת המכר שביצעו המשיבים ואין היא אחראית כלפיהם על פי חוק המכר, ועל כן דרישתם לתיקון הליקויים נדחית.

בנסיבות אלו, צדק בית משפט קמא משקבע כי המערערת מיצתה את זכותה לבצע את התיקונים בעצמה. משדחתה באופן חד וברור את דרישת המשיבים לתקן את הליקויים, איבדה את זכותה לבצע אותם תיקונים מתחייבים.

13. נוכח הקביעות דלעיל, דין ערעור המערערת להידחות.

דיון והכרעה בערעור המשיבים (המערערים בע"א 20829-06-16)

14. המשיבים מלינים על קביעות בית משפט קמא אשר אימץ את מסקנות המומחה מטעמו בפריטים כאלה ואחרים. בתוך כך, הפנו לחוות דעתו של המומחה מטעמם. בחנתי את טענות הצדדים ואת חוות הדעת שהונחו בפני בית משפט קמא, ולא מצאתי מקום להתערב במסקנותיו לבד מנקודה אחת אליה אתייחס בהמשך. ככלל, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות של הערכאה המבררת (ראו לעניין זה: ע"א 8382/04 **הסתדרות מדיצינית נ' מזרחי** (2.2.2006); ע"א 8857/06 **עירית פתח תקווה נ' חב' אולימפיה בע"מ** (15.9.2010); ע"א 5234/13 **קרסנטי נ' בנק פועלים משכן בע"מ** (11.1.2015)). אף מקום שבו ראתה הערכאה הדיונית להעדיף חוות דעת של צד אחד על פני חוות דעתו של הצד האחר, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב. נאמר כי "ככלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהחלטתה של הערכאה הדיונית אשר העדיפה לאמץ חוות דעתו של מומחה אחד על פני משנהו" (ע"א 4175/12 **תעשיות אבן וסיד בע"מ נ' גדיר** (10.3.2004)). קל וחומר, כאשר מדובר במומחה מטעם בית המשפט לגביו נאמר כי סביר להניח שבית המשפט יאמץ ממצאיו של מי שמונה מטעמו, אלא אם קיימת סיבה בולטת לעין שלא לעשות כן (ראו לדוגמא: ע"א 9323/04 **מיצר לפיתוח בע"מ נ' שותפות בניין 17 מתחם 5** (23.7.2006)). המומחה מטעם בית המשפט נתן מענה מקצועי ומפורט לגבי כל אחד מאותם ליקויים עליהם הצביעו המשיבים בערעורם. כך לגבי דלת חדר שירותי האורחים, כך לגבי החלפת המעקה, שקע החשמל בארון שמתחת לכיור, אוורור חדר הרחצה ועוד כהנה ליקויים אליהם התייחס מומחה בית המשפט וקבע כי אינם מחייבים התיקונים והעלויות שפורטו בחוות דעתו של המומחה מטעם המשיבים. כאמור, קביעותיו של בית משפט קמא בעניין זה הן קביעות שבעובדה, ולא מצאתי מקום להתערב בהן.

15. על אף האמור, מצאתי כי נפלה טעות בקביעתו של בית משפט קמא בכל הנוגע לאי ההתאמה במתקני התברואה, הן בחדר השירותים הכללי והן בחדר רחצה הורים.

בחוות דעתו של ד"ר א. בן עזרא, המומחה מטעם המשיבים, צוין (סעיף 17 לחוות הדעת) כי שטחי הגישה בחדר שירותי האורחים אינם עולים בקנה אחד עם המידות שנקבעו בהוראות מתקני תברואה, התש"ל-1970, שכן שטח הגישה מול האסלה ואורך שטח הגישה מול הכיור קטנים מן הנדרש באופן משמעותי. נאמר כי חדר השירותים צפוף, אינו נוח לשימוש וכי על מנת לבטל את הליקוי יש להתקין את הכיור מחוץ לחדר השירותים בעלות של 4,000 ₪. לגבי חדר רחצה הורים נאמר (בסעיף 61 לחוות דעתו של בן עזרא) כי אף שם לא מתקיימים שטחי הגישה הנדרשים מול הכיור והאסלה וכי המרחק ביניהם אינו עומד בדרישות התקן. נאמר כי דרוש לבצע מחדש את תכנון חדר הרחצה, כך שיתקיימו כל שטחי הגישה וזאת בעלות של 12,000 ₪.

המומחה מטעם בית המשפט קבע לגבי שטחי הגישה בשני החדרים הנ"ל כי המצב הקיים תואם את תכנית המכר וכי המידות המצומצמות של המרווחים הן תוצאה של האדריכלות הכללית של הבניין ועל כן יש להותיר את המצב הקיים על כנו. בפסק דינו קיבל בית משפט קמא את עמדתו של המומחה מטעמו, לפיה התיקון המוצע אינו סביר והגיוני.

אין בידי לקבל עמדה זו. המערערת אשר היתה היזמית שהקימה את הבניין ובו הדירה נשוא הדיון, התחייבה להקים את הדירה בהתאם ובכפוף להוראות כל דין ו/או תקן (סעיף 8.8 להסכם הקומבינציה ת/3). משכך, אין היא יכולה להסתתר מאחורי הטענה כי מדובר בכשל תכנוני או אדריכלי. שומה היה עליה לדאוג לכך שהמרווחים בחדרי השירותים והרחצה יהיו על פי הוראות הדין והתקן. אני נכון לקבל את עמדת המומחה מטעם בית המשפט לפיה אין היגיון בביצוע העבודות המפורטות בחוות דעתו של המומחה מטעם המשיבים, שכן מדובר בשינויים משמעותיים שאפשר ואינם מוצדקים בנסיבות העניין. יחד עם זאת, אין בכך כדי

לפטור את המערערת מחבותה ומחובתה לפצות את המשיבים בגין ליקוי זה. בנסיבות, אני קובע, על דרך האומדנה, כי הפיצוי בגין הפגם במרווחים בחדר השירותים ובחדר רחצה הורים יעמוד על סך גלובלי של 8,000 ₪.

16. המשיבים העלו בערעורם טענה שאינה מתייחסת במישרין לקביעות בית משפט קמא בנוגע לליקויים שנתגלו בדירתם, ועניינה סכום ההוצאות בהן חויבה המערערת. בפסק דינו חייב בית משפט קמא את המערערת לשלם למשיבים פיצוי בגין הליקויים שנתגלו בסך כולל של 48,520 ₪ וסך נוסף של 10,000 ₪ בגין עוגמת נפש. בנוסף, ראה בית משפט קמא לחייב את המערערת לשלם למשיבים מחצית אגרת התביעה ומלוא שכר טרחת המומחה מטעמם וכן שכר טרחת עו"ד.

בערעורם הלינו המשיבים על כך שבית משפט קמא לא חייב את המערערת לשלם הוצאותיהם בגין שכר הטרחה ששילמו בעבור חוות דעתו של מומחה בית משפט, בעבור תשובותיו לשאלות ההבהרה וכן שכרו בגין הופעתו בבית המשפט.

סבורני כי גם בכך צודקים המשיבים ושומה היה לחייב את המערערת לשלם לידם אותן הוצאות, ולו באופן חלקי. תביעתם של המשיבים עמדה על סך 110,000 ₪ והסכום שנפסק בסופו של יום לטובתם מהווה חלק משמעותי מסכום התביעה. רוצה לומר, לא מדובר בתביעת סרק שרק חלקה הזניח התקבל אלא בתביעה של ממש שנמצאה מוצדקת. משכך, לא היה מקום שלא לחייב את המערערת לשאת בהוצאות המשיבים בכל הקשור לשכרו של המומחה מטעם בית המשפט. חלקם של המשיבים בשכר המומחה, לרבות שכרו בגין תשובות לשאלות ההבהרה והופעתו בבית המשפט, הסתכם בסך 4,100 ₪ ומתוך סכום זה אני רואה לחייב את המערערת לשלם לידם סך 3,000 ₪.

17. בטיעוניה בפני, העלתה ב"כ המשיבים טענה המתייחסת למספר ח.פ של המערערת. נאמר כי בכתב התביעה נרשם בשוגג מספר שגוי עת שהושמטה ספרה אחת מהמספר הנכון. כתוצאה מטעות זו לא עלה בידי המשיבים לנקוט

בהליכי הוצל"פ למימוש זכייתם בהתאם לפסק הדין. בקשה לתיקון טעות סופר הוגשה לבית משפט קמא (לאחר הגשת הערעור) אך בהחלטתו מיום 3.8.2016 דחה בית המשפט את הבקשה. במצב שנוצר אין בידי המשיבים כל דרך לממש את זכייתם בפסק הדין, מצב שאין כל מקום להשלים עמו ולקבלו. ברי כי מדובר בטעות סופר שהיה על בית משפט קמא לתקנה על מנת לאפשר הוצאתו לפועל של פסק הדין שהוא עצמו נתן תחת ידו.

הטענות לעניין זה לא נכללו בהודעת הערעור כיוון שהבקשה וכן החלטת בית משפט קמא הדוחה אותה, ניתנו לאחר הגשת הערעור. בנוסף, לא נרשמה, בהיסח הדעת, בפרוטוקול הדיון שהתקיים בפניי הטענה שהועלתה מפי ב"כ המשיבים ותגובת ב"כ המערערת. הואיל ומדובר בטעות סופר גלויה אין מקום להותיר את החלטת בית משפט קמא שניתנה לגביה, על כנה.

18. סוף דבר, הערעור שהוגש על ידי המערערת נדחה.

הערעור שהוגש על ידי המשיבים מתקבל בחלקו, באופן שעל המערערת לשלם למשיבים, מעבר לסכומים בהם חויבה על ידי בית משפט קמא, סך 11,000 ₪ וזאת תוך 30 יום אחרת יישא סכום זה ריבית והפרשי הצמדה כחוק החל מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

בנוסף, תשלם המערערת למשיבים הוצאות משפט בגין ההליך שבפניי (הערעור והערעור הנגדי) בסך 10,000 ₪. <u>המזכירות תפעל למימוש העירבון שהופקד על ידי המערערת ותמורתו תועבר ישירות למשיבים באמצעות באת כוחם לסילוק ההוצאות.</u>

עוד אני מורה על תיקון פסק דינו של בית משפט קמא באופן שמספר ח.פ של המערערת יהא 51-2899576.

ע"א 43959-05-16 עדן לבונה - בנין השקעות ויזום (2000) בע"מ נ' בגליקוב ואח'
ע"א 20829-06-16 בגליקוב נ' נס דן בע"מ ואח'

העירבון שהופקד על ידי המשיבים במסגרת תיק הערעור יוחזר לידיהם באמצעות באת כוחם.

ניתן היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.